

1919. aasta 11. juunil määrati Rakvere Opetajate Seminari direktoriks Voldemar Raam. Sellest päevast algaski tegelik õppetöö organiseerimine ja siit alates oli Raami tegevus seotud põhiliselt Rakverega, kuhu ta jättis kustumatu jälje oma arvuka õpilaskonna näol.

Alustada tuli rasketes tingimustes, endise tsariaegse seminari hooned olid sõjaväe käes. Sellegi peale vaatamata alustas seminar pidulikult tööd 172 õpilase ja 11 õpetajaga reaalgümnaasiumi ruumes. Edasine töö toimus Malila mõisas. V. Raami järelandmatu tegutsemise ja temale omase visaduse tulemusena tagastati seminari hooned 15. juulil 1920. Maja oli armetus olukorras, vajaspõhjalikku remonti, polnud õpevahendeid. 6. septembril 1920 asus seminar tööle oma ruumides, 1. lend lõpetas 1922. aastal.

1923. aastal loobus V. Raam tervislikel põhjustel direktoriametist, jäädes tööle pedagoogika ja saksa keele õpetajana. 1928. aastal asus ta uuesti seminari juhtima ja jäi sellele kohale kuni õppeasutuse likvideerimiseni.

Rakvere Opetajate Seminar lõpetas oma tegevuse aktusega 8. juunil 1932. V. Raam suunati tööle Tartu Pedagoogiümi direktoriks, kus tal olid sootuks halvemad töötingimused kui Rakveres.

Pärast Suurt Isamaasõda,

kui õpetajate nappus oli eriti suur, pandi 15. märtsil 1945. aastal alus õpetajate ettevalmistamisele taas Rakveres. Seminaris direktoriks määrati jälle Voldemar Raam, kes pühendus jäägitult noore nõukogude õpetajaskonna kujundamisele.

V. Raam oli range direktor, korranõudmistes järeleandmatu, ei sallinud valetamist, silmakirjalikkust ega lohakust, töö pidi tehtud saama. Sealsamas oli ta tagasihoidlik, väljapeetud ja rahulik. Kui V. Raam koridoris ringi liikus, siis tütarlaste pool lainetas reveranssidest, noormeeste pead langetusid hetkeks, jutt koridorides vaibus.

Õpilaste omavalitsuse tähtsust hindas ta kõrgelt. Kogu

klassivälise töö juhtimine pandi õpilaste õlule, nemad pidid tundma vastutust kooli hea käekäigu eest. Pidades, neid korraldati palju, pidasime ise korda ja ükski linna «löömamees» ei pääsenud uksest sisse. Joobnuna peole ilmumine ei tulnud kõne alla.

Voldemar Raam— õpetajate õpetaja

V. Raam oli küllaltki progressiivsete vaadetega mees. Juba kodanliku vabariigi aegses seminaris rakendas ta uudeid meetodeid, ta rõhutas töökooli osa (temal teokool). Ta ütles: «Mida rohkem inimene omandab uusi teadmisi isikliku loova töö ja vaevaga, seda sügavamad on need teadmised.» Ta kurtis, et õpitavate ainete hulk seminaris on liiga suur, õpilased liiga kooramatud, rõhutas, et klassid ei tohiks suuremad olla kui 25

õpilast. Ta esitas tulevastele õpetajatele kõrgeid nõudeid, kuid tões samas, et õpetajate palk on liiga madal ja töökoormus suur, et varsti võib koolipõllul näha noori rauku. Suurt rõhku pani ta tagasivaheliste suhetele, õpetajate poolsele õpilaste kohtlemisele, rõhutas õpetamise kasvatuslikku osa.

V. Raam õpetas meile seminaris (luges) didaktikat nelja tunni ulatuses nädalas, s. o. õpetas õpetamise kunsti, millest kahjuks tänapäeva noortel õpetajatel puudu jääb.

1. septembril 1946. aastal V. Raam kahjuks enam aktuse saalis ei olnud. Hiljem rääkis meile, kui kurb oli olnud tema meel, kui seminaristide laul tema haigevoodi oli kostnud.

40 aastat tagasi, 1. oktoobril 1946. aastal lakkas tekkumast suure koolimehe süda. Oma kätel kandsime ta Rakvere linnakalmistule. Ta langes vara põrmu, õpetajate koolitamine jäi pooleli. Tema tööd jätkasid endised õpilased eesotsas Pear Rootaluga.

Kutsume Voldemar Raami endisi õpilasi austama tema mälestust, langetades pea tema kalmul. Kogunemine kalmistul 1. oktoobril kell 17.

Ernst ALLESE